

gionne Fortegninger, hvilket dog paa ingen Maade vilde kunne ansees tilladeligt. Iøvrigt agter jeg personlig at stemme ogsaa mod denne Deel af Paragrafen.

Formanden: Den ærede Ordfører yttrede, at han vilde stemme imod Paragrafen. Jeg skal i den Anledning gjøre opmærksom paa, at selve Paragrafen ikke kommer til Afstemning.

Ploug: Det ærede Thing vil fra forrige Behandling vide, at jeg er enig med den ærede Ordfører i at misbillige den Paragraf, der nu er under Forhandling, og — dersom den ikke forandres, agter jeg at stemme mod Lovudkastet i dets Heelhed; det var vist ogsaa den ærede Ordførers Mening ved hvad han nys yttrede, at han vilde stemme mod Lovudkastet i dets Heelhed (Ordføreren: Ja!). Jeg har imidlertid troet at kunne gaae ind paa Udkastet, naar denne Paragraf modtager en saadan Tilføielse, at den ikke gjør den bestaaende Tilstand slettere, end den er, hvilket vil blive Tilfældet, hvis Paragrafen uforandret beholdes. Jeg har allerede ved forrige Behandling udtalt mig temmelig udførligt om de Virkninger, det vilde have baade for Kunsten og Haandværket, naar man gav Alle fri Raadighed over det, som før var blevet anseet for at henhøre under Kunstnerens egen Raadighed, saa at den Haandværker, der vilde benytte hans Arbeide, maatte henvende sig til ham om dets Benyttelse. Dette er det naturlige Forhold, som Paragrafen efter min Overbeviisning vil forstyrre, ligesom den ogsaa vil være til Skade for Haandværket og Industrien, idet ingen Haandværker eller Industriadrivende vil anvende Noget paa at skaffe sig kunstnerisk Medvirkning eller udsmykke sine Arbeider med kunstneriske Midler, naar Enhver af hans Konkurrenter imorgen kan gaae hen og uden Udgift eftergjøre det Kunstværk, som han har forskaffet sig til dermed at smykke de af ham forarbejdede Gjenstande. Den Bestyttelse synes jeg idetmindste man bør yde denne Stræben efter at forbinde Kunst med Haandværk, at man tillader saavel Kunstneren som Haandværkeren at forbeholde sig Eneret derpaa i 10 Aar, hvilken Ret han har havt siden 1837. Dersom det ærede Thing kan gaae ind paa

denne Tilføielse, vil jeg stemme for Udkastet, hvis ikke, maa jeg stemme derimod.

Indenrigsministeren: Næst at udtale, at Intet kan være fjernere fra min Tanke end at forværre en Tilstand, hvis Utilstrækkelighed har været et Motiv for mig til at fremkalde det foreliggende Lovudkast, skal jeg bemærke, at jeg aldeles ikke har Noget imod det til § 9 fremsatte Endringsforslag — det staaer i en saa nær Forbindelse med et til den foreliggende Paragraf stillet Forslag, at jeg vel tør nævne det her — der gaaer ud paa, at Forordningen af 13de December 1837 fremdeles opretholdes, hvis man mener, at der derved kan opnåes Noget, der ikke vilde kunne opnåes ved selve Lovudkastet. Men derved mener jeg da ogsaa, at den særlige Gjentagelse betraf i § 5 vil bortfalde. Det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller vil naae sit Siemed lige godt i begge Tilfælde, og jeg kan bedre tiltræde det Forslag, at § 9 udgaaer, og Forordningen af 1837 saaledes fremdeles bliver holdt ved Magt. Jeg maa altsaa ønske, at den foreslaaede Bestemmelse ikke optages i § 5, men at man med Hensyn til den lader det blive ved det Indhold, den nu engang har faaet, hvori tillige er fastsat de Betingelser, under hvilke Kunstværkers Gjengivelse er tilladt. Mod de øvrige af Udvalget foreslaaede Endringer kan jeg ikke finde Noget at erindre.

Ordføreren: Hvis jeg ikke misforstod den høitærede Minister, yttrede han, at han skulde være tilbøieligere til at gaae ind paa det til § 9 stillede Endringsforslag end paa det, der nu foreligger. Dersom dette er saa, troer jeg dog at burde gjøre den Bemærkning, at hvis det høitærede Thing vil stemme for noget af disse Endringsforslag, turde det dog vist være rigtigere at stemme for Endringsforslaget til § 5 Lit. b. Det gaaer nemlig, efter hvad vi have voteret, saavidt jeg skjønner, slet ikke an i det Hele at bevare den ældre Retsforfatning; thi ved det Forum, det høitærede Thing nys afgav, er det allerede afgjort, at en Enke ikke kan erhverve Eneret i 5 eller 10 Aar, og deelviis have vi saaledes paa det Allerbefæmteste ophævet den nuværende Retsforfatning. Der-